

Zadania tretieho kola zimnej série 2006/2007 TERMÍN: 18. december 2006

Naša adresa: Riešky, RNDr. Zuzana Frková, Gymnázium Grösslingová 18, 811 09 Bratislava

Vtom však v záhrade začal štekať pes.

„No dobre, veď už idem, Dagino, neštekaj toľko,“ zamrmlal si sám pre seba strážnik, „aj tak sa tu nič zvláštne nedeje.“ Nato sa strážnik zvrtoľ a odišiel z miestnosti.

Martinovi neskutočne odľahlo. Znovu bol sám v tmavej miestnosti, takže mohol vyliezť zo svojej skrýše. Vážne nechápal, odkiaľ sa tam ten nočný strážnik vzal. Veď ešte prednedávnom by si ho galéria zd'aleka nemohla dovoliť...

Príklad č.7: Galéria, v ktorej stál lístok 44 Sk, mala veľmi malý zisk, a tak sa jej riaditeľ rozhodol pre akciu: Každý desiaty návštevník má vstup zdarma a každý stý dokonca vyhrá 1000 Sk. Zabrало to a po vyplatení stých návštevníkov vyzbierala galéria na vstupnom 41384 Sk. Koľko ľudí prišlo do galérie počas tejto akcie?

Martin teraz nemal čas zaoberať sa takýmito vecami. Kniha na podstavci znovu svietila. Nalistoval koniec príbehu a našiel miesto, kde sa objavoval a zase mizol zlatý text. No ten sa teraz akosi nedal čítať. Písmenká v ňom boli poprehadzované, slová skomolené, nedávajúce žiaden význam. Po chvíli však Martin pochopil. Bianka plače, preto je to také nečitateľné. Musí jej hneď a zaraz všetko vysvetliť.

„Bianka? Bianka, počuješ ma?“ spýtal sa nahlas. Chvíľu bolo ticho, potom zopakoval: „Bianka! Ozvi sa!“

V knižke sa veľmi pomaly a takmer až váhavo objavili nové slová: „NIEKTO NA MŇA HOVORÍ?“

„Áno, Bianka, to som ja, Martin, som teraz v galérii, preto ma počuješ,“ odpovedal Martin.

V knihe sa opäť začali objavovať nové slová, tentokrát takmer raketovou rýchlosťou: „MARTIN? TY SI TAM VONKU? ČO TAM ROBIŠ? A ČO JA? AKO SA MÁM ODTIAĽTO DOSTAŤ? UŽ TU NECHCEM BYŤ. CHCELA SOM TI LEN POMÔCŤ A TY SI MA NEVAROVAL, ŽE TU OSTATNEM... HEJ, POČUJEŠ? ŠKAREDO SI VYUŽIL MOJU DÔVERU...“

„Počkaj, Bianka,“ chopil sa rýchlo slova Martin, „Prepáč, mňa to naozaj veľmi mrzí, nečakal som, že to dopadne až takto, hneď ti všetko vysvetlím. Len chvíľku počkaj, dobre?“

„VEĎ AJ TAK MI TERAZ NIČ INÉ NEZOSTÁVA...“ zjavilo sa v knižke. „OD SAMÉHO ZÚFALSTVA A NUDY SOM SA TU UŽ ZAČALA HRÁŤ AJ S KOCKAMI AKO MALÉ DIETĽA,“ post'azovala sa Bianka.

Príklad č.1: Bianka mala pri sebe 15 modrých, 16 žltých a 33 čiernych kociek, všetky rovnako veľké – so stranou 1 cm. Rozhodla sa, že ich všetky pozliepa a vyrobí si veľikánsku kocku. Čierna farba sa jej ale nepáčila, preto chcela, aby čo najmenšia časť povrchu veľkej kocky mala čiernu farbu. Ako to má spraviť?

Martin prepočul Biankinu poznámku o kockách a pustil sa do vysvetľovania: „Si v mojej rozprávke. Ako vidíš, reálny svet a svet fantázie sú veľmi blízko seba a dá sa medzi nimi prechádzať. Na to, aby si to urobila, musíš prejsť cez obraz a navzájom sa vymeniť s nejakou postavou na druhej strane. To preto, aby sa nenarušila rovnováha medzi oboma svetmi. No a keď sa už dostaneš do príbehu, existuje v ňom len to, čo je namaľované aj na obraze. Jednoducho iba ten kúsok rozprávky a nič iné.“

„ALE TOTO VŠETKO UŽ VIEM, VŠIMLA SOM SI TO,“ ozvala sa prostredníctvom knihy Bianka. „ČO TO MÁ SPOLOČNÉ S TÝM, ŽE SI MA TU NECHAL?“

„Počkaj, veď sa k tomu práve dostávam,“ odvetil Martin, „Koniec mojej rozprávky je nejakou pokazený. Nemôžem premôcť Černokňažníka, lebo z akýchsi nevysvetliteľných príčin nemám ružu. Už som to skúšal niekoľkokrát. No zakaždým, keď sa dostanem do zámku, ruža zmizne. Prehľadal som už aj celý zámok, no nie je tam... Jediné vysvetlenie na to je, že tú ružu zabudli namaľovať na obraz. Chýba tam, a preto nemôže rozprávka skončiť...“

„TAK JU DOMAĽUJ,“ napadlo hneď Bianke.

„Áno, aj na to som už myslel, ale nedá sa to, lebo obrazy sú pod ochranným sklom,“ odpovedal Martin. „Ale je tu ešte jedna možnosť,“ pokračoval, „Vieš, kedysi vlastnil ružu ešte sám Černokňažník a ako jediná zbraň, ktorá ho môže poraziť, ju strážil ako oko v hlave. Skúsím sa vrátiť trochu späť v deji rozprávky, do miesta, kedy ju práve odložil do skrýše. Už som aj našiel obraz, ktorý vyzerá, že zobrazuje práve toto miesto príbehu. Musím sa len doň dostať a nájsť tú ružu,“ dokončil Martin.

„ALE ČO S ňOU POTOM SPRÁVIŠ?“ objavili sa písmenká v knihe, „NEMÔŽEŠ JU PREDSA VYNIEST Z OBRAZU A PRENIEST CEZ GALÉRIU.“

„Máš pravdu, to nemôžem,“ zareagoval Martin, „ale pokúsím sa prejsť z toho obrazu priamo do obrazu s hradom, kde si ty. Normálne sú takéto presuny medzi obrazmi možné, ak je tvoja postava namaľovaná na obraze, do ktorého sa chceš premiestniť. Napríklad Černokňažník – je namaľovaný na hrade, v laboratóriu aj pár ďalších maľbách. Takže stačí, že sa mu zachce a môže sa medzi týmito obrazmi voľne presúvať. Pravda, niekedy si postavy môžu nejakú cestu aj uzamknúť. Napríklad takýmto hlavolamom:

Prémia:

		1	4
	6		7
3		2	
8	5		

LLene el cuadro para que las suma en cada cuadro 2x2 sean las mismas.

Z obrazu do obrazu potom môžu prejsť len vtedy, keď zadajú správne riešenie. Ale nemyslím si, že by Černokňažník niekedy používal takéto uzamčovanie.

No, moja postava na obraze s laboratóriom nie je namalovaná. Takže sa tam len tak nemôžem premiestniť. Ale keď sa do laboratória už raz dostanem z galérie, budem sa môcť odíť presunúť do obrazu so zámkom. Verím, že sa mi pri tom podarí preniesť aj ružu... Je to jediná šanca, ako dať rozprávku do poriadku... A potrebujem pri tom tvoju pomoc, Bianka. Keď za tebou Černokňažník príde, čo najviac ho zabav, aby zostal čo najdlhšie v obraze s tebou. Nemôžem riskovať, že sa objaví v laboratóriu, keď ešte nebudem mať ružu. Tak, pomôžeš mi, prosím?"

Chvíľu bolo ticho, potom sa v knižke objavilo: „ÁNO, JASNÉ, ŽE TI POMÔŽEM,“ súhlasila Bianka, „ALE, ČO TO...?“

„Čo čo?“ spýtal sa Martin.

V knihe sa odrazu objavilo: „S KÝM SA TO ROZPRÁVAŠ?“

„JA? S NIKÝM...“

„NEKLAM, TY DECKO UFIŇUKANÉ. AKO SI SA DOSTAL DO LABORATÓRIA?“

Černokňažník zjavne prišiel do obrazu, kde bola Bianka, došlo Martinovi. Teraz nesmel nič povedať, inak by ho Černokňažník v obraze počul. Stál teda ticho nad knihou a čítal, čo sa deje v obraze: „BOL SOM V SVOJOM LABORATÓRIU A TEN HLÚPY TRPASLÍK JE ÚPLNE POMÄTENÝ! BLÚZNI NIEČO O GALÉRII A MALBÁCH! A VIDEL ŤA V OBRAZE... ČO SI TAM ROBIL?!“

„Došľaka! Ten trpaslík, ešte aj teraz ma prezradil!“ pomyslel si Martin a nahnevane sa odtisol od podstavca s knihou. To však nemal robiť. Podstavec sa posunul dopredu, zastal, kniha sa z neho zošuchla a s rachotom dopadla na zem. Martin k nej hneď priskočil a zdvihol ju. Snažil sa dať všetko do poriadku. Snáď Černokňažníkovi v obraze nenapadne, že ten hluk spôsobil práve on...

No vtom sa na chodbe v galérii ozvali kroky. Nieкто sa približoval. „Ó, nie,“ zaúpel Martin. Nezostávalo mu nič iné, než sa čo najskôr schovať. Opäť vliezol do podstavca. „No skvelé,“ rozmýšľal, „teraz nevidím na knihu, ktovie, čo sa robí v príbehu...“

V obraze medzitým rozhovor Bianky a Černokňažníka pokračoval ďalej: „Ty, chalanisko, povieš mi už konečne, čo si tu vyvádzaš?!“

„Ja, vôbec nič,“ odpovedala preľaknuto Bianka a rýchlo sa snažila si niečo vymyslieť: „Iba som si niečo nahlas počítal. Viete, je to veľmi zaujímavé. Aha.“ A snažila sa Černokňažníkovi vysvetliť zadanie príkladu:

Príklad č.8:

A (okrem GAMČE): Každé štvorciferné číslo, označme ho $abcd$ dáva pri delení číslom 7 rovnaký zvyšok ako číslo $2 \cdot ab + cd$ (napríklad 4324 ako $2 \cdot 43 + 24$). Zistite, či toto tvrdenie je pravdivé!

B (pre GAMČU): Osemnásobok každého štvorciferného čísla $abcd$ dáva pri delení číslom 13 rovnaký zvyšok ako číslo $19 \cdot ab + cdab - cd$ (napríklad 4324 ako $19 \cdot 43 + 2443 - 24$). Zistite, či toto tvrdenie je pravdivé!

„Tak toto ti vôbec neverím,“ nedal sa oklamať Černokňažník. „Prestaň ma klamať a povedz, čo si vyvádzaš a ako si sa dokázal odíť to dostať?!“ zúrilo už, „veď som ťa tu zamkol!“ Od samého jedu sa zohol k Bianke, až sa im takmer dotkli nosy. A vtedy si to všimol: „Och! Veď ty nie si Martin! Ty si... dievča!“ zdalo sa, že tentokrát je Černokňažník naozaj prekvapený. „Kto si?“ Bianka v tej chvíli cítila, ako jej srdce vynechalo jeden úder. Bledá ako stena tam vyjavene zízala pred seba a zúfalo si želala byť v tej chvíli niekde inde.

Černokňažníkovi postupne všetko dochádzalo: „Ty si tu, to znamená, že Martin sa zatiaľ niekde voľne túla... Po obrazoch! Tak to nesmiem dopustiť! Darebák, toto mu len tak neprejde! Okamžite idem prehľadať všetky obrazy, predomnou sa neschová!“ Pri týchto slovách sa Černokňažník prudko otočil a vybehol z miestnosti. „Ja toho fagana zničím!“ zaznelo ešte z diaľky.

Martin sa medzičasom stále krčil v podstavci. Nočný strážnik totiž zjavne počul buchot padajúcej knihy a prišiel skontrolovať, čo je vo veci. Chvíľu pozoroval obrazy, no v miestnosti sa nič ani nepohlo.

„Asi som sa už načisto zbláznil, začínam byť paranoidný,“ zahundral po chvíli zavalitý muž a cítil sa rovnako zmätene ako kedysi dávno v školských časoch, keď počul rozhovor dvoch svojich spolužiakov. Vtedy im vôbec nerozumel a cítil sa hlúpo.

Príklad č.5: Učiteľ si vtedy myslel dve po sebe idúce čísla z čísiel 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10. Jednému žiakovi povedal niektoré z nich a druhému povedal to druhé číslo. Rozhovor žiakov vyzeral nasledovne:

Prvý sa zamyslel a povedal: Nepoznám tvoje číslo.

Druhý si jeho odpoveď premyslel a odpovedal: Ani ja nepoznám tvoje číslo.

Prvý si túto informáciu premyslel a povedal: A teraz ho už poznám.

Aké čísla si myslel učiteľ?

Strážnik sa radšej rýchlo vymotal na chodbu, preč od zlých spomienok. Martinovi nebolo viac treba. Okamžite vyšiel z úkrytu a priskočil ku knihe. Čo sa asi teraz deje v rozprávke? Čo najrýchlejšie nalistoval správnu stranu. Zlaté písmená však už vybledli a stratili sa.

„Ach, nie, teraz sa nedozviem, čo sa stalo...“ vravel si v duchu Martin. „Prečo je v obraze zrazu ticho? Je ešte Černokňažník s Biankou? V každom prípade,“ uvedomil si Martin, „bolo veľmi nerozumné, že som sa s Biankou vôbec rozprával. Černokňažník ma v obraze mohol počuť... Minimálne teraz vie, že som bol v jeho laboratóriu. To nie je dobré. Musím čo najrýchlejšie konať a nájsť zlatú ružu, inak to zle dopadne... Musím, už len kvôli Bianke, ktorá je v tom nevinne.“

Odhodlane vykročil k obrazu s laboratóriom. Úplne zabudol na strach. No predtým, ako vojde dnu, ešte jedna drobnosť. Neurobí tú istú chybu ako predtým a nechá trpaslíkovi v galérii nejakú zábavku, aby nekričal. Schmatol papier a napísal naň:

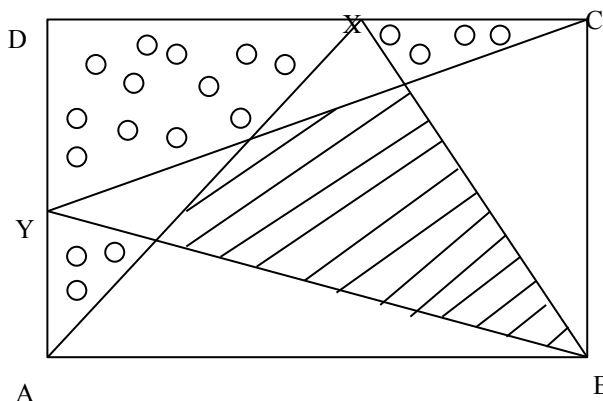
Príklad č.2: Pre ktoré 5-miestne číslo platí, že ak dáme pred neho jednotku, dostaneme číslo trikrát menšie, než keby sme dali jednotku za toto číslo?

Teraz už mohol vojsť. Pristúpil k obrazu a dotkol sa trpaslíkovo čela. Zaraz sa objavil v laboratóriu. Černokňažník tam nebol. Zdalo sa, že aj v galérii je ticho. Trpaslík zrejme našiel hlavolam. Martin sa teda rýchlo pustil do prehládavania miestnosti.

Bianka bola zatiaľ stále sama zamknutá v hradnej miestnosti. Zúfalá sedela v kresle a odovzdane hľadela do stropu. Dostane sa ešte niekedy odtiaľto?

Vtom si niečo všimla. Na protifahelej stene, hore, boli v stropnom murive akési pravidelné škáry. Predtým ich nevidela. Bianka okamžite vstala z kresla a začala ich skúmať. Musela si k stene prisunúť skrinku a vyliezť na ňu, aby dočiahla.

Príklad č.6: V obdĺžniku ABCD sme zvolili na strane CD bod X a na strane DA bod Y. Potom sme zostrojili úsečky AX, BX, CY, BY. Zistite, čo je väčšie: obsah vyšrafovaných častí, alebo súčet obsahov vybodkovaných častí?.

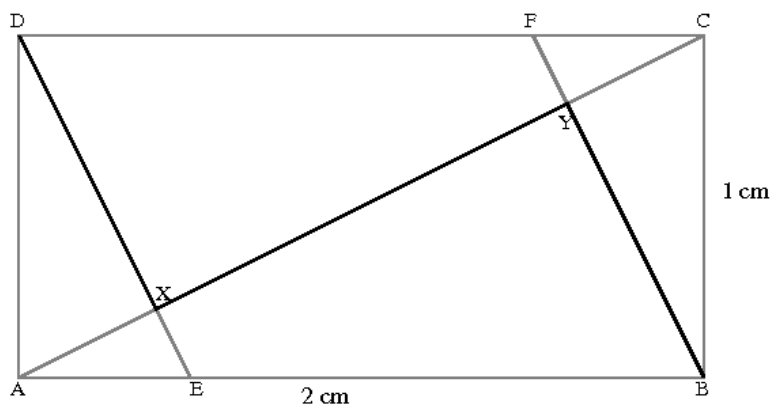
Bianka najprv všetko ohmatala prstami, potom priložila na murivo dlane a z celej sily zatlačila. Kus muriva sa zasunul dovnútra. Skúsila to ešte raz. Podarilo sa jej posunúť celý kus ešte viac dovnútra a do strany. V strepe tak vznikol otvor.

„Tajná miestnosť, paráda!“ zašepkala Bianka. Rukami sa chytila okrajov otvoru, vyšvihla sa a už bola hore. Nechcela veriť vlastným oči. Miestnosť bola plne zariadená, stála v nej kopa skriň, skriniek a poličiek a na nich rôzne predmety – sklenné banky, skúmavky a trubičky od výmyslu sveta.

„Laboratórium,“ došlo Bianke, „toto je Černokňažníkovo laboratórium!“ Hneď si aj uvedomila všetky súvislosti: „Toto je presne to laboratórium, v ktorom hľadal Martin zlatú ružu! Akurát, že on netušil, kde v hrade sa táto miestnosť nachádza, preto išiel cez galériu do iného obrazu... To ale znamená, že on je teraz v tejto istej miestnosti, len v deji rozprávky dopredu...“ uvažovala Bianka. A vtom jej napadlo ešte niečo: „Ale potom niekde tu musí byť schovaná aj zlatá ruža!“ Neváhala už ani sekundu a pustila sa do hľadania.

Martin stál uprostred laboratória a tváril sa stále bezradnejšie. Prehľadal už všetko, no po ruži ani stopa. Nedával si už ani pozor, aby vracal veci po sebe na miesto, všetko bolo rozhádzané. Išlo o čas. Kde len môže byť tá ruža?! Pozrel na stôl. Tam už hľadal minule. Ale predsa, skúsi ešte raz. Keď z neho odhodil všetky poukladané veci, stôl vyzeral zhora ako obdĺžnik pokreslený čiarami.

Príklad č.9: Daný je obdĺžnik ABCD s dĺžkami strán $AB = 2$ cm a $BC = 1$ cm. Bod E leží na strane AB a bod F leží na strane CD. Dĺžka úsečky AE je štvrtinou dĺžky strany AB a dĺžka úsečky CF je štvrtinou dĺžky strany CD. Bod X je prienikom úsečiek DE a AC a bod Y je prienikom úsečiek BF a AC. Vypočítajte dĺžku lomenej čiary DXYB.

Okrem lomenej čiary nespozoroval Martin na doske stola nič divné. Skúsil teda vyhádzať von všetky jeho zásuvky. Nič.

„To snáď nie je možné!“ zúfalo zašepkal. Zohol hlavu a skúmal stôl zospodu. Zrazu si niečo všimol. Priestor v stole nad vrchnou zásuvkou bol akési privysoký. Strčil doň ruku a zistil, že naboku je v stole ešte jedna zásuvka. Trochu ju povytiahlo a siahol dnu. Privrel oči a zúfalo dúfajúc, že nahmatá tak dlho hľadanú ružu, zovrel ruku. A ona tam bola! Naozaj ju mal! Celý bez seba ruku rýchlo vytiahol. Má ju! Pozrel na ružu a potom pred seba. Oproti nemu stál trpaslík. Martin sa veľmi tešil. Konečne dokázal to, o čo sa tak dlho pokúšal.

Vtom sa však rozmazaným hlasom ozvalo: „O ouu!“ Bol to trpaslík. Až teraz si Martin všimol, že v laboratóriu stál aj on. „Čo tu robíš?“ povedal smerom k trpaslíkovi, „ako to, že sme v tomto obraze obaja naraz?!“ nechápal Martin. „Och, a ten tvoj hlavolam zostal v galérii, počkaj, hneď ti vymyslím dáku novú hádanku, len, prosím ťa, nekrič... Už to mám, počúvaj.“

Príklad č.3:

A (okrem GAMČE): Trpaslík ako ty napísal do štvorcovej tabuľky 3x3 celé čísla tak, že súčin čísel v každom riadku a stĺpci bol záporný. Koľko záporných čísel môže byť v tabuľke? Nájdi všetky možnosti.

B (pre GAMČU): Trpaslík ako ty napísal do štvorcovej tabuľky 4x4 celé čísla tak, že súčin čísel v každom riadku a stĺpci bol záporný. Koľko záporných čísel môže byť v tabuľke? Nájdi všetky možnosti.

Ale trpaslík sa nemal k riešeniu úlohy. Len tam stál a prstom nemo ukazoval kdesi za Martinov chrbát. Toho sa zmocnilo zlé tušenie. Pomaly sa otočil. Stál tam Černokňažník. Musel sa v laboratóriu objaviť len pred chvíľou.

„Hlúpy trpaslík, čo zízaš? A ty, Martin, konečne som ťa našiel, fagan! Márne si predo mnou utekal a skúšal také lacné triky!“ vyšlo z Černokňažníka akoby zahrmelo. „Mám ťa!“

„Omyl, ja mám vás!“ zakričal Martin a vytiahol pred seba ružu. Dodávala mu istotu. „Mám zlatú ružu a ňou vás zničím! Konečne sa rozprávka skončí tak, ako sa má!“

Černokňažníkom to však zjavne vôbec nepohlo. Pochybovačne zdvihol jedno obočie a celkom pokojne, ba až výsmešne odpovedal: „Ale ty ma ešte nemôžeš zničiť! Toto nie je tá správna časť príbehu! Nechápeš?“ Odrazu sa však opäť zamračil: „A vôbec, tvoja postava nemá v tomto obraze čo hľadať!“

„Tak poďme do správneho obrazu!“ navrhol Martin. Navonok sa síce tváril sebavedome, no v skutočnosti ním Černokňažníka reakcia dosť otriasla. Ako sa ten muž môže tváriť tak neohrozene? Čo keď teraz ruža nebude fungovať, pretože ho naozaj ešte nemôže poraziť? Nad tým neuvažoval... Ale keby sa tak dostali do obrazu s hradom...

„Počujete? Poďme teda do obrazu s hradom, tam vás porazím!“ zopakoval znovu Martin.

„Dobre,“ odvetil Černokňažník. Skôr, než si chlapec uvedomil, čo sa deje, Černokňažník ho schmatol za rameno a trhol ním smerom k obrazu s hradom.

Obaja sa objavili v hradnej miestnosti s kreslami. Ako to, že Černokňažník tak ľahkovážne prijal Martinov návrh? Dôvod sa ukázal veľmi rýchlo...

„Konečne vám to všetko zúčtujem!“ rozohnil sa Martin na Černokňažníka, „Vy podliak! Netvor! Vy... vy... vy...“ Zrazu prestal. Uvedomil si totiž, že ruka, v ktorej ešte pred chvíľou držal ružu, je prázdna. Zlatá ruža zmizla.

Černokňažník sa pri pohľade na zdeseného Martina pustil do hurónskeho smiechu: „Ty naivné decko! Ružu predsa nemôžeš preniesť z obrazu do obrazu! Tak, ako hociktorú inú materiálnu vec! Zostala v laboratóriu!“ Černokňažník sa smial a hrozivo sa približoval k Martinovi. Zatláčal ho do úzadia.

„Takže ma znovu nemôžeš poraziť! Nemáš čím! Zmier sa s tým, sme opäť v rovnakej situácii ako už tisíckrát predtým!“

„Nie tak celkom!“ ozval sa zrazu spoza Černokňažníkovho chrbta dievčenský hlas. Stála tam Bianka a v ruke zvierala zlatú ružu. Mierila ňou priamo na Černokňažníka.

„Čo to...?“ Černokňažník však nestihol ani dopovedať vetu, pretože Bianka sa naňho vyrútila. Zabodla mu ružu priamo do srdca.

V tom momente ožiarilo celú miestnosť zlaté svetlo. Bolo také silné, že Bianka s Martinom museli zažmúriť oči. Keď ich znovu otvorili, zistili, že Černokňažník zmizol. Celá miestnosť bola zrazu omnoho pestrejšia a prívitivejšia. Na stenách sa dokonca objavili portréty niekdajších panovníkov. Všetci boli vysmiati. K jednému z nich bola dokonca pripísaná aj zmienka o jeho deťoch a nasledovníkoch:

Príklad č.4: Kráľ Juraj mal deväť detí, pričom najstaršie malo deväť rokov, druhé najstaršie osem, tretie sedem, štvrté šesť, ... , a najmladšie malo jeden rok. Každé z nich spávalo v jednej z dvoch izieb. Ukážte, že aspoň v jednej z nich sa dali nájsť tri deti, ktorých súčet vekov po delení 3 dáva zvyšok 0.

Vonku svietilo slniečko a bolo vidieť, že celý hrad doslova ožil.

„Ako si to dokázala?“ spýtal sa Martin Bianky, „Odkiaľ si zobrala ružu?“

„Našla som Černokňažníkovu laboratóriu. Priamo tu, v tomto obraze. Aha, je rovno nad nami,“ ukázala Bianka Martinovi, „celé som ho prehľadala. Napokon som ružu našla v tajnej zásuvke v stole.“

Martin uznanlivo prikývol. Jedna vec mu však nešla do hlavy: „Ale keď bola ruža celý čas súčasťou obrazu, ako to, že mi v boji s Černokňažníkom vždy chýbala? Ved' kvôli tomu nemohol skončiť príbeh...“

„Nad tým som tiež rozmýšľala,“ priznala sa Bianka, „vieš, ešte v galérii som si všimla, že hradné vežičky sú na tomto obraze namaľované až príliš vysoko, siahajú až po rám obrazu. Plátno sa pravdepodobne posunulo v ráme kúsok vyššie, než malo byť. A tak sa stalo, že sa časť vežičky, v ktorej sa práve nachádzame, dostala pod rám. Presne tá časť, v ktorej je laboratórium. To teda akoby zrazu nebolo súčasťou obrazu, preto ti chýbala ruža. Inak si to vysvetliť neviem,“ povedala Bianka. Vtom jej ešte niečo napadlo: „Počuj, Martin, ako to, že sme zrazu v obraze obaja naraz? Nevravil si, že vstupovať do obrazov sa dá, len keď sa s niekým navzájom vymeníš?“

„Áno, ale myslím... Mám takú teóriu,“ pokúšal sa to vysvetliť Martin, „asi sme do príbehu zasiahli príliš. Tak veľmi, že sme ho až pretvorili. Zohrala si dôležitú úlohu, a tak si teraz aj ty súčasťou rozprávky. Preto tu môžeme byť obaja súčasne.“

„Jéééj, ja mám svoju vlastnú rozprávku,“ tešila sa Bianka.

„Áno, máš,“ usmial sa Martin, „a veľmi peknú.“ Potom zväžnel.

„No ale teraz už radšej bež domov, aby sa o teba rodičia nebáli. Sem môžeš prísť, kedy chceš, budem sa na teba tešiť.“ Bianke sa nikam ísť nechcelo, no musela uznať, že Martin má pravdu. Na rozlúčku sa objali a potom už Bianka vyšla z obrazu a pobrala sa domov. Naozaj nikdy netušila, čo všetko sa dá zažiť v rozprávke...